

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

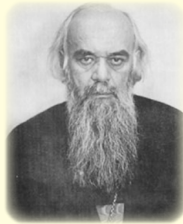
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Αριθμὸς τεύχους 15 • Ἰανουάριος 2020

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- **Κείμενο Α':** Προσευχὴ «Εὐλόγησε τοὺς ἐχθρούς μου, ὦ Κύριε!»
- **Κείμενο Β':** Εἶναι πολύτιμο! Ἕνα χαμόγελο
- **Κείμενο Γ':** «Καὶ ἄφες ἡμῖν...» Ἡ Συγχωρητικότητα
- **Κείμενο Δ':** ΟΧΙ ἐκτρώσεις «Ἕνα τυφλὸ ἀγοράκι ἐτρεχε νὰ μ' ἀγκαλιάσει...»
- **Κείμενο Ε':** Ἐπικάριον Πνευματικὴ ζωὴ καὶ φαρμακευτικὴ ἀγωγή
- **Κείμενο ς':** Ἀποκάλυψις Ἡ χάρις τοῦ Ἀναδόχου
- **Κείμενο Ζ':** Πάθη - πονηρὸς «... ὄρᾳ καπνὸν ἐξερχόμενον...»
- **Κείμενο Η':** Ἁγία Ἀπλότης Ὁ εὐλογημένος Συμεὼν
- **Κείμενο Θ':** Εὐδία Χριστοῦ Τέτοιους ἀνθρώπους θέλει ὁ Θεός!
- **Κείμενο Ι':** Θεία Κοινωνία Φάρμακον ψυχῆς καὶ σώματος
- **Κείμενο ΙΑ':** Κατὰ τοῦ φοβεροῦ πάθους τῆς Αὐτοδικαίωσης 20 ἀπλοὶ τρόποι πρακτικῆς ταπεινώσεως
- **Κείμενο ΙΒ':** «... τὴν Εὐχούλα» Ἡ Εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ

Ποίημα-Προσευχὴ τοῦ Μακαρίου Ἐπισκόπου
Νικολάου Βελιμίροβιτς

«Εὐλόγησε τοὺς ἐχθρούς μου, ὦ Κύριε!»*

Ὁ Ἐπίσκοπος Νικόλαος μὲ ἐκδηλῆ στὴν μορφή του τὴν ταλαιπωρία καὶ κόπωση, μετὰ τὴν ἐπτάμηνη παραμονή του (1944-1945) στὸ φοβερὸ Στρατόπεδο Συγκεντρώσεως **Νταχάου** στὴν Γερμανία, στὸ ὁποῖο τὸν ἐνέκλεισαν οἱ Ναζισταὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀπαραμίλλου ἐκκλησιαστικῆς του δράσεως στὴν πατρίδα του Σερβία, κατὰ τὴν περίοδο τῆς κατοχῆς. Ἐκεῖ ὑπέμεινε φρικτὰ βασανιστήρια, τὰ στίγματα τῶν ὁποίων ἀποτυπώθηκαν στὸ μαρτυρικὸ του σῶμα μέχρι τῆς ὀσιακῆς Κοιμήσεώς του (1956), καὶ ἐσώθη τότε διὰ θαύματος. Καὶ ὄχι μόνον δὲν παρεπονείτο γιὰ τὴν δοκιμασία του αὐτή, ἀλλὰ πάντοτε ἐνεθυμείτο μὲ νοσταλγία τίς ἡμέρες στὸ κολαστήριο τοῦ **Νταχάου**, διότι ἐκεῖ αἰσθανόταν μὲ τρόπο ἀνέκφραστο τὴν ζωντανὴ καὶ ἄμεση παρουσία τοῦ Θεοῦ!...

* * *

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθρούς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη καὶ ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ καὶ δὲν τοὺς καταριέμαι.

Οἱ ἐχθροὶ μὲ ἐχουν ὀδηγήσει μέσα στὴν ἀγκάλη Σου περισσότερο, ἀπὸ ὅ,τι οἱ φίλοι μου. Οἱ φίλοι μὲ ἔχουν προσδέσει στὴν γῆ, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ μὲ ἔχουν λύσει ἀπὸ τὴν γῆ καὶ ἔχουν συντρίψει ὅλες τίς φιλοδοξίες μου στὸν κόσμον.

Οἱ ἐχθροὶ μὲ ἀποξένωσαν ἀπὸ τίς ἐγκόσμιες πραγματικότητες καὶ μὲ ἔκαναν ἕναν ξένο καὶ ἄσχετο κάτοικο τοῦ κόσμου. Ὅπως ἀκριβῶς ἕνα κυνηγημένο ζῶο βρῖσκει ἀσφαλέστερο καταφύγιο ἀπὸ ἕνα μὴ κυνηγημένο, ἔτσι καὶ ἐγὼ, καταδιωγμένος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, ἔχω εὔρει τὸ ἀσφαλέστατο καταφύγιο, προφυλασσόμενος ὑπὸ τὸ σκῆνωμά Σου, ὅπου οὔτε φίλοι οὔτε ἐχθροὶ μποροῦν νὰ ἀπωλέσουν τὴν ψυχὴ μου.

■ Είναι πολύτιμο!...

Ένα χαμόγελο*

Ένα μεγάλο δώρο του Θεού

Ένα χαμόγελο δεν στοιχίζει τίποτα· κι όμως είναι πολύτιμο!...

Κρατάει μόνο μια στιγμή, αλλά ή ανάμνησή του μπορεί να είναι αιώνια.

Ένα χαμόγελο ανακουφίζει τόν κουρασμένο, παρηγορεί τόν λυπημένο και σκορπίζει τήν γαλήνη γύρω μας.

Κι όμως: δεν αγοράζεται, δεν δανείζε-

ται, δεν κλέβεται, διότι έχει αξία μόνο όταν προσφέρεται.

Κι αν καμμιά φορά συναντήσετε στήν ζωή σας κάποιον πού δεν σ'ας δίνει τὸ χαμόγελο πού αξίζετε, φανείτε γενναιόδωροι και δώστε του ἑσεῖς τὸ δικό σας!...

Διότι, κανένας δὲν εἶναι τόσο φτωχὸς πού νὰ μὴ μπορῆ νὰ δώσῃ ἕνα χαμόγελο· και κανένας δὲν εἶναι τόσο πλούσιος πού νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα χαμόγελο.

Και πάντως, κανένας δὲν ἔχει περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα χαμόγελο ἀπὸ αὐτὸν πού δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δώσῃ στοὺς ἄλλους.

(*) Βλ. <http://istologio.org/?p=197> • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

➤ **Εὐλόγησε** τοὺς ἐχθροὺς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη και ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ και δὲν τοὺς καταριέμαι.

Αὐτοὶ μᾶλλον, παρὰ ἐγὼ, ἔχουν ὁμολογήσει τὶς ἀμαρτίες μου ἐνώπιον τοῦ κόσμου.

Αὐτοὶ μὲ ἔχουν μαστιγώσει, κάθε φορά πού ἐγὼ εἶχα διστάσει νὰ μαστιγωθῶ.

Μὲ ἔχουν βασανίσει, κάθε φορά πού ἐγὼ εἶχα προσπαθήσει νὰ ἀποφύγω τὰ βάσανα.

Αὐτοὶ μὲ ἔχουν ἐπιπλήξει, κάθε φορά πού ἐγὼ εἶχα κολακεύσει τὸν ἑαυτό μου.

Αὐτοὶ μὲ ἔχουν κτυπήσει, κάθε φορά πού ἐγὼ εἶχα παραφουσκώσει μὲ ἀλαζονεία.

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθροὺς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη και ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ και δὲν τοὺς καταριέμαι.

Κάθε φορά πού εἶχα κάνει τὸν ἑαυτό μου σοφό, αὐτοὶ μὲ ἀπεκάλεσαν ἀνόητο.

Κάθε φορά πού εἶχα κάνει τὸν ἑαυτό μου δυνατό, αὐτοὶ μὲ περιγέλασαν σὰν νὰ ἤμουν νάνος.

Κάθε φορά πού θέλησα νὰ καθοδηγήσω ἄλλους, αὐτοὶ μὲ ἔσπρωξαν στὸ περιθώριο.

Κάθε φορά πού ἔσπευδα νὰ πλουτίσω, αὐτοὶ μὲ ἐμπόδισαν μὲ σιδηρᾶ χεῖρα.

Κάθε φορά πού εἶχα σκεφθῆ ὅτι θὰ κοιμῶ- μουν εἰρηνικά, αὐτοὶ μὲ ξύπνησαν ἀπὸ τὸν ὕπνο.

Κάθε φορά πού προσπάθησα νὰ κτίσω σπι- τι γιὰ μία μακρὰ και ἡρεμὴ ζωή, αὐτοὶ τὸ κα- τεδάφισαν και μὲ ἔβγαλαν ἔξω.

Στ' ἀλήθεια, οἱ ἐχθροὶ μὲ ἔχουν ἀποσυνδέσει ἀπὸ τὸν κόσμο και ἄπλωσαν τὰ χέρια μου στὸ κράσπεδο τοῦ ἱματίου Σου.

Εὐλόγησε τοὺς ἐχθροὺς μου, ὦ Κύριε! Ἀκόμη και ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ και δὲν τοὺς καταριέμαι.

Εὐλόγησέ τους και πλήθυνέ τους! Πλήθυνέ τους και κάνε τους ἀκόμη πιὸ σκληροὺς ἐναν- τίον μου!

Ὡστε ἡ καταφυγή μου σὲ Σένα νὰ μὴ ἔχῃ ἐπιστροφή·

Ὡστε κάθε ἐλπίδα μου στοὺς ἀνθρώπους νὰ διαλυθῆ ὡς ἴστος ἀράχνης·

Ὡστε ἀπόλυτη γαλήνη νὰ ἀρχίσῃ νὰ βασι- λεύῃ στήν ψυχὴ μου·

Ὡστε ἡ καρδιά μου νὰ γίνῃ ὁ τάφος τῶν δύο κακῶν διδύμων μου ἀδελφῶν: τῆς ἀλαζονείας και τοῦ θυμοῦ·

Ὡστε νὰ μπορέσω νὰ ἀποθηκεύσω ὅλους τοὺς θησαυροὺς μου ἐν οὐρανοῖς·

Ἄ! Ὡστε νὰ μπορέσω γιὰ πάντα νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν αὐταπάτη, ἡ ὁποία μὲ περιέπλεξε στὸ θανατηφόρο δίκτυ τῆς ἀπατηλῆς ζωῆς.

Οἱ ἐχθροὶ μὲ ἐδίδαξαν νὰ μάθω –αὐτὸ πού δύσκολα μαθαίνει κανεῖς– ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἐχθροὺς στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του!...

Μισεῖ κάποιος τοὺς ἐχθροὺς του μόνον, ὅταν ἀποτυγχάνῃ νὰ ἀναγνωρίσῃ, ὅτι δὲν εἶναι ἐχθροὶ, ἀλλὰ σκληροὶ και ἄσπλαγχοι φίλοι!...

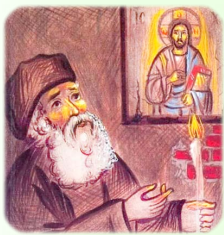
Εἶναι πράγματι δύσκολο γιὰ μένα νὰ πῶ ποιὸς μοῦ ἔκανε περισσότερο καλὸ και ποιὸς μοῦ ἔκανε περισσότερο κακὸ στὸν κόσμο: οἱ ἐχθροὶ ἢ οἱ φίλοι.

Γι' αὐτό, εὐλόγησε, ὦ Κύριε, και τοὺς φίλους μου και τοὺς ἐχθροὺς μου...

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 295/Μάρτιος- Ἀπρίλιος 2000, σελ. 286-287. «Prayers by the Lake», LXXV. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ «Και ἄφες ἡμῖν..., ὡς και ἡμεῖς ἀφίμεν...»

Ἡ Συγχωρητικότητα* Ἡ σοφία τῶν Γερόντων

Ένας Ἀδελφός, ἀπὸ τὴν Λιβύη, ἦρθε στὸν Ἀββᾶ Σιλουανό, στὸ βουνό τῆς Πανεφῶ, στὴν Κάτω Αἴγυπτο, καὶ τοῦ εἶπε:

- Ἀββᾶ, ἔχω ἓναν ἐχθρό, ποὺ μοῦ ἔκανε πολλὰ κακά: **Καὶ** τὸ χωράφι μου καταπάτησε, ὅταν ἀκόμα ἤμουνα στὸν κόσμο, καὶ πολλὲς φορὲς σχεδιάσε νὰ μὲ βλάψει· τώρα τελευταῖα, μάλιστα, ἔβαλε καὶ δηλητηριαστὲς νὰ μὲ φαρμακώσουν. **Σκοπεύω** λοιπὸν νὰ τὸν παραδώσω στὸν Ἄρχοντα (γιὰ νὰ τιμωρηθεῖ)...

- **Κάνε**, παιδί μου, ὅπως ἀναπαύεσαι..., εἶπε ὁ Γέροντας.

- **Δὲν** ὑπάρχει ἀμφιβολία, Ἀββᾶ, πῶς, ἂν τιμωρηθεῖ, θὰ ὠφεληθεῖ ἡ ψυχὴ του..., πρόσθεσε ὁ Ἀδελφός.

- **Κάνε** ὅπως νομίζεις, παιδί μου..., ξανάπε ὁ Γέροντας.

- **Σήκω** τότε, πάτερ, νὰ προσευχηθοῦμε, καὶ μετὰ φεύγω γιὰ τὸν Ἄρχοντα..., παρακάλεσε ὁ Ἀδελφός.

Σηκώθηκαν λοιπὸν καὶ ἄρχισαν νὰ προσεύχονται. **Μόλις** ὁμως ἔφτασαν στὴν φράση (τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς) **«καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς και ἡμεῖς ἀφίμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»** (Ματθ. ζ' 12), ὁ Γέροντας εἶπε:

- **«Καὶ μὴ ἀφήσης ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς οὐδὲ ἡμεῖς ἀφίμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν...»**.

- **Ὅχι**, ἔτσι, πάτερ..., διέκοψε ὁ Ἀδελφὸς τὸν Γέροντα.

- **Ναί**, παιδί μου, ἔτσι..., ἀποκρίθηκε ὁ Γέροντας. **Ἄν** πραγματικὰ θέλεις νὰ πᾶς στὸν Ἄρχοντα γιὰ νὰ πραγματοποιήσεις τὴν ἐκδίκησή σου, ὁ Σιλουανὸς δὲν κάνει γιὰ σένα ἄλλη προσευχή...

Ὁ Ἀδελφὸς τότε ἔβαλε μετάνοια καὶ συγχώρησε τὸν ἐχθρό του.

(*) Εὐεργετινοῦ Παύλου Μοναχοῦ, Μικρὸς Εὐεργετινός, σελ. 219, ἐκδόσεις Ἱεράς Μονῆς Παρακλήτου, 1999. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ «**ΟΧΙ** στὸ ἐγκλημα τῆς ἐκτρώσεως!...»

«...Ἕνα τυφλὸ ἀγοράκι ἔτρεχε νὰ μ' ἀγκαλιάσει...!»*

Μία κυρία, γύρω στὰ τριάντα της χρόνια, ἀποκάλυψε τὰ ἐξῆς:

Ἔχω δύο κοριτσάκια, ἕξι κι ὀχτὼ χρονῶν.

Ἔμεινα ξανά ἐγκυος. **Πιάσαμε** μεγάλη γκρίνια μὲ τὸν ἄντρα μου.

- **Να** ρίξεις τὸ παιδί. **Δὲν** τὰ βγάζω πέρα μὲ τρία παιδιά. **Βλέπεις** ὅτι βασανίζομαι νὰ θρέψω τόσα στόματα. **Ἔχουμε** καὶ τοὺς γέρους. **Δὲν** ἀντέχω ἄλλο...

Στὴν ἀρχὴ ἀντιστάθηκα. **Ἄκουγα** μὲ φρίκη νὰ μὲ σπρώχνουν σὲ τέτοιο ἐγκλημα. **Δυστυχῶς**, μὲ πίεζαν καὶ τὰ πεθερικά. **Ὁ** ἄντρας μου ἔγινε πολὺ σκληρός, μὲ ἀπειλοῦσε μὲ διαζύγιο. **Ἀπελπίστηκα** καὶ ὑποχώρησα ἀγανακτισμένη. **Τὸ** κακὸ ἔγινε. **Τὸ** παιδί ἦταν ἀγόρι. **Ὅλοι** στενοχωρήθηκαν. **Τιμωρία** ἀπὸ τὸν Θεό, σκέφτηκα, μὰ ἦταν πλέον ἀργά.

Πῆγα σὲ Πνευματικὸ καὶ ἐξομολογήθηκα. **Μοῦ** ἔβαλε Κανόνα.

- **Πέντε** χρόνια ἀκοινωνήτη καὶ μὲ ἐπιείκεια, γιὰ τὸ ἔκανες χωρὶς τὴν θέλησή σου.

Μὲ ὑπομονὴ δέχθηκα τὸν Κανόνα. **Ὅμως** πονοῦσε ἡ ψυχὴ μου, ὅταν τὶς Μεγάλες Γιορτὲς ὄλοι στὸ σπίτι πηγαιναν καὶ κοινωνοῦσαν, ἀκόμα καὶ ὁ αἴτιος τοῦ κακοῦ, ἔστω ἀπὸ συνήθεια. **Μὲ** πλήγωναν καὶ τὰ κοριτσάκια μου, ὅταν μὲ ἀφέλεια μὲ ρωτοῦσαν:

- **Μαμά**, ἐσὺ δὲν θὰ κοινωνήσεις;

Ἔπρεπε κάθε φορὰ νὰ σκεφτῶ ψεύτικες δικαιολογίες. **Ἡ** μικρὴ μου κορούλα μοῦ ἔλεγε συχνά:

- **Μανούλα**, ἤθελα κι ἐγὼ νὰ ἔχω ἓναν ἀδελφούλη. **Θὰ** τὸν ἀγαποῦσα πολὺ.

Μία φορὰ μοῦ εἶπε:

- **Μαμά**, εἶδα στὸν ὕπνο μου ἓνα ἀγοράκι. **Μοῦ** εἶπε πῶς εἶναι ὁ ἀδελφούλης μου ποὺ ἀγαπῶ. **Μὰ** πῶς δὲν ἔχει μάτια νὰ μὲ δεῖ;

Μὲ πῆραν τὰ κλάματα, γιὰ τὸ ἴδιο ὄνειρο ἔβλεπα κι ἐγώ. **Ἕνα** τυφλὸ ἀγοράκι ἔτρεχε νὰ μ' ἀγκαλιάσει, μὰ δὲν μποροῦσε, ἦταν τυφλό.

Σκέφτηκα, ἄχ παιδάκι μου! **Ἐγὼ** σοῦ ἔβγαλα τὰ ματάκια σου, γιὰ τὸ δὲν εἶχα δύναμη νὰ φωνάξω: **ΟΧΙ** στὸ ἐγκλημα τῆς ἐκτρώσεως, ποὺ ἔκαμε δυστυχισμένο κι ἐσένα, μὰ πιὸ πολὺ ἐμένα...

(*) Περιοδ. «Ἑλληνορθόδοξη Πολύτεκνη Οἰκογένεια», ἀριθμ. τεύχους 127/2010, σελ. 28-29. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ «Η νόσος εξασθένησε τὸ νευρικό σου σύστημα...»

Πνευματική ζωή καὶ φαρμακευτική ἀγωγή*

«Ο πειρασμός ἐπωφελεῖται
ἀπὸ τὴν πάθησή σου...»

Ἀναμφισβήτητα ἡ πρόοδος τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης εἶναι ἀλματώδης τὰ τελευταῖα χρόνια.

Καὶ αὐτὴ ἡ πρόοδος, ὅπως κάθε ἀληθινὴ πρόοδος τοῦ ἀνθρώπου, ὀφείλεται πρωτίστως «στὸν Πατέρα τῶν Φώ-

των», ἀπὸ τὸν Ὅποιο πηγάζει «πᾶσα δόσις ἀγαθῆ» καὶ κάθε φωτισμός.

Παρὰ ταῦτα, συχνὸ εἶναι τὸ φαινόμενο νὰ ἀποφεύγεται ἡ προσφυγὴ στοὺς γιατροὺς καὶ στὰ φάρμακα, ἰδιαίτερα σὲ προβλήματα νευρολογικῆς καὶ ψυχιατρικῆς φύσεως, μὲ τὴν ἀσεβειότητα καὶ ἀνόητη δικαιολογία, ὅτι ἀρκεῖ μόνον ἡ πίστη, ἡ προσευχὴ στοὺς θαυματουργοὺς Ἁγίους καὶ ἡ συμμετοχὴ στὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ προσευχὴ, ὅμως, καὶ τὰ Μυστήρια δὲν ἀκυρώνουν, ἀλλὰ συμπληρώνουν τὴν βοήθεια τῶν φαρμάκων καὶ τῶν ἱατρῶν, οἱ ὅποιοι –κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας– δὲν εἶναι ... «ὄργανα τοῦ διαβόλου» (!), ἀλλὰ «δῶρα τοῦ Θεοῦ».

* * *

Ὁ Ἀγιορείτης Γέροντας Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής († 1959), σὲ μία Ἐπιστολή του πρὸς ἕνα πνευματικοπαῖδι του, πού ἀντιμετώπιζε προβλήματα μὲ τὰ νεῦρα του, γράφει:

«**Θάρρος!** Δὲν εἶσαι μόνον ἐσύ. **Εἶναι** κόσμος πολὺς. Παλαιότερα ἦλθαν κοντά μου πολλοί, καὶ μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία θεραπεύθηκαν. **Τώρα**, ὅμως, δὲν μὲ ἀκούει ὁ Κύριος, γιὰ νὰ μάθω καὶ τὰ φάρμακα καὶ τοὺς γιατροὺς... **Διάβασα** καὶ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου τὶς ἐπιστολές, καὶ εἶδα πόσο πρόστρεχε στοὺς γιατροὺς καὶ τὰ φάρμακα ἕνας τόσο μεγάλος Ἅγιος! **Ἐγώ**, ὁ φτωχὸς ἀσκητὴς γέρασα στὴν ἔρημο, καὶ ἤθελα μόνον μὲ τὴν πίστη νὰ θεραπεύσω. **Τώρα** μαθαίνω καὶ ἐγὼ ὅτι χρειάζονται καὶ τὰ

φάρμακα καὶ ἡ Χάρις!... **Λοιπὸν**, τώρα θὰ λέω καὶ ἐγὼ σὰν τὸν Ἅγιος: «**Κύτταξε** νὰ γίνεις καλά· νὰ διορθώσεις τὰ νεῦρα σου...· καὶ θὰ βρεῖς πάλι τὴν προσευχὴ σου καὶ τὴν εἰρήνη...»» (ἀπὸ τὸ βιβλίο του ἰδίου, Ἑκφρασις Μοναχικῆς Ἐμπειρίας, Ἐκδοσὴ 1985, σελ. 284).

Εἶναι ἄξιο πολλῆς προσοχῆς, ὅτι ἕνας γερασμένος στὴν ἀσκησὴ ἡσυχαστὴς Ἀγιορείτης τονίζει, ὅτι προϋπόθεσις ὑγιοῦς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ –καὶ μὲ φάρμακα– ἀποκατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ νευροψυχικῆς ἀσθενοῦς.

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, στὸν ὁποῖο ἀναφέρεται ὁ Γέροντας Ἰωσήφ, ἀπευθυνόμενος σὲ μία πνευματικὴ του θυγατέρα, λέει τὰ ἑξῆς:

«**Περὶ** τῆς καταστάσεώς σου, σοῦ λέγω ὅτι εἶναι ἀποτελέσματα ἐν μέρει τῆς ἀσθενείας σου. **Φαίνεται** ὅτι καὶ σὺ εἶσαι ὑστερική, καὶ ἡ νόσος ἐξασθένησε τὸ νευρικό σου σύστημα καὶ σὲ κατέστησε νευροπαθῆ καὶ πολὺ εὐαίσθητη... **Ὁ** πειρασμός ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴν πάθησή σου καὶ σὲ θλίβει, ἀποδίδοντας ὅλη τὴν ἐκ τῆς ὑστερικῆς σου καταστάσεως νευροπάθεια στὴν ἀδιόρθωτη γνώμη σου, καὶ ἔτσι σὲ ὠθεῖ στὴν ἀπελπισία. **Μάθε**, λοιπὸν, ὅτι αὐτὰ πού σοῦ ὑποβάλλει ὁ πονηρὸς εἶναι ψευδῆ, καὶ μὴ τὰ δέχεσαι. **Φρόντισε** νὰ ἐνισχύσεις λίγο τὸ νευρικό σου σύστημα, καὶ πάψε νὰ ταραζέσαι ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς... **Ὅταν** θεραπευθῇ τὸ σῶμα σου, θὰ θεραπευθῇ καὶ ἡ ψυχὴ σου. **Ἄκουσέ** με, λοιπὸν, καὶ φρόντισε γιὰ τὴν θεραπείά σου... νὰ σοῦ στείλει ὁ γιατρός φάρμακα...» (Ποιμαντικὲς Ἐπιστολὲς Ἁγίου Νεκταρίου, Ἐκδόσεις «Ἑπακοή», 2000, σελ. 59).

* * *

Τὰ ψυχο-νευρολογικά, λοιπὸν, προβλήματα –ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπαραίτητη προσευχὴ καὶ συμμετοχὴ στὴν Μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας– χρειάζονται καὶ τὴν χημικὴ βοήθεια τῆς φαρμακευτικῆς ἀγωγῆς, ἡ ὁποία ρυθμίζει καὶ θεραπεύει τὴν σωματικὴ διάστασις τοῦ προβλήματος καὶ ἐξασφαλίζει τὶς προϋποθέσεις ἰσορροπημένης καὶ ὑγιοῦς καλλιέργειας τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

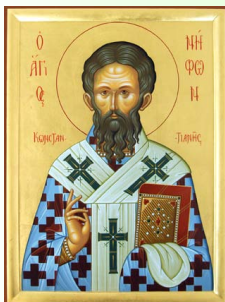
Ἡ πεῖρα καὶ ὁ λόγος τῶν θεοφόρων συγχρόνων Ἁγίων Πατέρων, πού ἀναφέραμε, εἶναι ἀποκαλυπτικὸς καὶ καθοδηγητικὸς. **Νὰ** ἔχουμε καὶ τὶς εὐχές τους.

(*) Περιοδ. «Σύνδεσμος» Καλαμάτας, ἀριθμ. τεύχους 543/Νοέμβριος 2014, σελ. 266-267. Ἀρχμ. Βαρνάβα Λαμπρόπουλου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ «Μισθός» για τὰ παιδιά πὸν βαφτίζουμε

Ἡ χάρις τοῦ Ἀναδόχου*

Τὰ νήπια θὰ προπορεύονται

Καθὼς ὁ Ὅσιος Νήφων, Ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς, ἠσύχαζε στὸ κελλί του, ἤρθε νὰ τὸν συναντήσει κάποιος αὐτοκρατορικός ἀξιωματοῦχος.

- Σὲ παρακαλῶ, πάτερ, βοήθησέ με, τοῦ εἶπε μὲ φανερὴ θλίψη. Ἦρθα νὰ ρωτήσω κάτι τὴν ἀγιωσύνη σου, ἐλπίζοντας πὼς θὰ ὠφεληθῶ καὶ θὰ ἠρεμήσω..., γιατί μ' ἔχει ταραξεί ἕνας λογισμός...

Ὁ Ὅσιος δὲν περίμενε νὰ τοῦ φανερώσει τὸν λογισμό του.

- Ὁ σατανὰς σὲ πλάνεψε, τοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Σὲ γέλασε, λέγοντάς σου πὼς δὲν θὰ ἔχεις τάχα μισθὸ ἀπ' τὸν Θεὸ γιὰ ὅσα παιδιά βάφτισες. Ψέματα! Εἶναι μακάριος ὁποῖος βαφτίζει ψυχὰς καὶ τίς βάζει ἔτσι μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. «Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμὲ δέχεται...», λέει ὁ Κύριος στὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ κάποτε, «ἐπιλαβόμενος παιδίου ἔστησεν αὐτὸ παρ' ἑαυτῷ καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ὅς ἐάν δέξηται τοῦτο τὸ παιδίον ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται, καὶ ὅς ἐάν ἐμὲ δέξηται, δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με».

Ποῖός εἶναι λοιπὸν πιὸ μακάριος ἀπὸ σένα, πὸν ὑποδέχεσαι μὲ τὰ νήπια τὸν Χριστό,

καὶ μὲ τὸν Χριστὸ τὸν Πατέρα Του; Ὑπάρχει τίποτε ἀνώτερο καὶ ἀγιώτερο ἀπ' αὐτό;

Πήγαινε λοιπὸν, παιδί μου, καὶ συνέχισε νὰ κάνεις τοῦτο τὸ καλὸ. Γιατὶ τὰ νήπια, θὰ πηγαίνουν μπροστὰ ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου, ὅταν αὐτὴ θ' ἀνεβαίνει στοὺς οὐρανοὺς. Τιμὴ μεγάλη γιὰ σένα! Ἐξευτελισμὸς γιὰ τὰ ἐναέρια πονηρὰ πνεύματα!...

Ἄγγελιοι, κρατώντας τόσες λαμπάδες ὅσα καὶ τὰ παιδιά πὸν βάφτισες, θὰ σὲ φέρουν ὡς τὸν Θρόνο τοῦ Θεοῦ, κι ἀπὸ κεῖ στὸν τόπο τῆς αἰώνιας μακαριότητος. Θὰ σὲ τιμήσουν δηλαδὴ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, πὸν κι ἐσὺ δέχτηκες καὶ τίμησες τὸν Χριστὸ στὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν. Ἡ κολυμβήθρα, θὰ λέγαμε, εἶναι μία ἄλλη Παρθένος, πὸν κρατάει τὸν Ἰησοῦ στὴν ἀγκαλιά της. Ἄς εἶσαι κι ἐσὺ ὁ Θεοδόχος Συμεών, κι ἄς Τὸν ὑποδέχεσαι σὲ κάθε νήπιο πὸν βαφτίζεις.

Κατάπληκτος ἔμεινε ὁ ἄνθρωπος μ' ὅσα ἄκουσε ἀπὸ τὸν Ὅσιο. Πραγματικά, δὲν θὰ μπορούσε νὰ πιστέψει στ' αὐτιά του: πρὶν νὰ πεῖ ὁ ἴδιος τὸν λογισμό του, τοῦ τὸν φανέρωσε ἐκεῖνος, καθὼς τὸν γνώριζε μὲ τὸ διορατικὸ του χάρισμα.

(*) Ἐνας Ἀσκητὴς Ἐπίσκοπος - Ἅγιος Νήφων Ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς, σελ. 253-254, ἔκδοση 1η ἀναθεωρημένη καὶ βελτιωμένη, Ἱερὰ Μονὴ Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 1998. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ: Ἡ κίνησις τῶν παθῶν, ἢ ἐνέργεια τοῦ πονηροῦ

«... ὄρᾳ καπνὸν ἐξερχόμενον...»

«Ἀδελφός, τίς κινηθεῖς εἰς ὀργὴν κατὰ τινος, ἔστη εἰς προσευχὴν αἰτούμενος μακροθυμῆσαι τῷ Ἀδελφῷ καὶ τὸν πειρασμὸν παρελθεῖν ἀβλαβῶς.

Καὶ εὐθέως ὄρᾳ καπνὸν ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

Καὶ τούτου γενομένου ἐπαύσατο ἡ ὀργή».

Κάποιος Ἀδελφὸς αἰσθάνθηκε νὰ κινῆται μέσα του ἡ ὀργὴ ἐναντίον ἐνὸς ἄλλου Ἀδελφοῦ. Εὐθέως τότε στάθηκε στὴν προσευχὴ καὶ

ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Κύριό μας νὰ τοῦ δώση μακροθυμία πρὸς τὸν Ἀδελφόν, ὥστε ὁ πειρασμὸς αὐτὸς νὰ ξεπερασθῆ χωρὶς βλάβη πνευματική. Καὶ ἀμέσως εἶδε νὰ ἐξέρχεται καπνὸς ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ νὰ ἀπομακρύνεται ἡ ἐνέργεια τοῦ πονηροῦ. Ὅταν ἔγινε αὐτό, ἔπαυσε ἀμέσως ἡ ὀργή.

«Καλημέρα, Χριστέ μου!...
Καλησπέρα, Χριστέ μου!...»

Ο εὐλογημένος Συμεών*

Η Αγιότης μέσα στὸν κόσμο

Τὸ 1922 ἦρθε ἀπὸ τὴν Μικρασία μὲ τοὺς Πρόσφυγες ἓνα ὀρφανὸ Ἑλληνόπουλο, ὀνόματι Συμεών.

Ἐγκαταστάθηκε στὸν Πειραιᾶ σὲ μιὰ παρακούλα καὶ ἐκεῖ μεγάλωσε μόνο του. Εἶχε ἓνα καροτσάκι καὶ ἔκανε τὸν ἀχθοφόρο, μεταφέροντας πράγματα στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ. Γράμματα δὲν ἤξερε οὔτε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν Πίστη μας. Εἶχε τὴν μακαρία ἀπλότητα καὶ πίστη ἀπλῆ καὶ ἀπερίεργη.

Ὅταν ἦρθε σὲ ἡλικία γάμου νυμφεύθηκε, ἔκανε δύο παιδιά καὶ μετακόμισε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴ Νίκαια.

• Κάθε πρωὶ πῆγαινε στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμάκι του. Περνοῦσε ὁμως κάθε μέρα τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἔμπαινε μέσα, στεκόταν μπροστὰ στὸ τέμπλο, ἔβγαζε τὸ καπελάκι του καὶ ἔλεγε:

«Καλημέρα, Χριστέ μου, ὁ Συμεὼν εἶμαι. Βοήθησέ με νὰ βγάλω τὸ ψωμάκι μου».

Τὸ βράδυ ποὺ τελείωνε τὴν δουλειά του ξαναπερνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, πῆγαινε πάλι μπροστὰ στὸ τέμπλο καὶ ἔλεγε:

«Καλησπέρα, Χριστέ μου, ὁ Συμεὼν εἶμαι. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ βοήθησες καὶ σήμερα».

Καὶ ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια τοῦ εὐλογημένου Συμεών.

• Περίπου τὸ ἔτος 1950 ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του ἀρρώστησαν ἀπὸ φυματίωση καὶ ἐκοιμήθησαν ἐν Κυρίῳ.

Ἐμεινε ὀλομόναχος ὁ Συμεὼν καὶ συνέχισε ἀγόγγυστα τὴν δουλειά του, ἀλλὰ καὶ δὲν παρέλειπε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα νὰ καλημερίζῃ καὶ νὰ καλησπερίζῃ τὸν Χριστό, ζητώντας τὴν βοήθειά Του καὶ εὐχαριστώντας Τον.

• Ὅταν γῆρασε ὁ Συμεὼν, ἀρρώστησε. Μπῆκε στὸ Νοσοκομεῖο καὶ νοσηλεύτηκε περίπου γιὰ ἓνα μῆνα.

Μιὰ Προϊσταμένη ἀπὸ τὴν Πάτρα τὸν ἐρώτησε κάποτε:

- Παπποῦ, τόσες μέρες ἐδῶ μέσα δὲν ἦρθε κανεὶς νὰ σὲ δῇ. Δὲν ἔχεις κανένα δικό σου στὸν κόσμο;

- Ἔρχεται, παιδί μου, κάθε πρωὶ καὶ ἀπόγευμα ὁ Χριστὸς καὶ μὲ παρηγορεῖ.

- Καὶ τί σοῦ λέει, παπποῦ;

- «Καλημέρα, Συμεὼν, ὁ Χριστὸς εἶμαι, κάνε ὑπομονή»... «Καλησπέρα, Συμεὼν, ὁ Χριστὸς εἶμαι, κάνε ὑπομονή».

Ἡ Προϊσταμένη παραξενεύτηκε καὶ κάλεσε τὸν Πνευματικὸ της, π. Χ. Φ., νὰ ἔρθῃ νὰ δῇ τὸν Συμεὼν μήπως πλανήθηκε.

Ὁ π. Χ. τὸν ἐπισκέφθηκε, τοῦ ἔπιασε κουβέντα, τοῦ ἔκανε τὴν ἐρώτηση τῆς Προϊσταμένης καὶ ὁ Συμεὼν τοῦ ἔδωσε τὴν ἴδια ἀπάντηση.

Τις ἴδιες ὥρες πρωὶ καὶ βράδυ, ποὺ ὁ Συμεὼν πῆγαινε στὸν Ναὸ καὶ χαιρετοῦσε τὸν Χριστό, τώρα καὶ ὁ Χριστὸς χαιρετοῦσε τὸν Συμεὼν.

Τὸν ἐρώτησε ὁ Πνευματικὸς:

- Μήπως εἶναι φαντασία σου;

- Ὅχι, πάτερ, δὲν εἶμαι φαντασμένος, ὁ Χριστὸς εἶναι.

- Ἦρθε καὶ σήμερα;

- Ἦρθε.

- Καὶ τί σοῦ εἶπε;

- Καλημέρα Συμεὼν, ὁ Χριστὸς εἶμαι.

Κάνε ὑπομονή, σὲ τρεῖς μέρες θὰ σὲ πάρω κοντά μου πρωί - πρωί.

Ὁ Πνευματικὸς κάθε μέρα πῆγαινε στὸ Νοσοκομεῖο, μιλοῦσε μαζί του καὶ ἔμαθε γιὰ τὴν ζωὴ του. Κατάλαβε ὅτι πρόκειται περὶ εὐλογημένου ἀνθρώπου.

Τὴν τρίτη ἡμέρα πρωί - πρωὶ πάλι πῆγε νὰ δῇ τὸν Συμεὼν καὶ νὰ διαπιστώσῃ ἂν θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ πρόρρηση ὅτι θὰ πεθάνει.

Πράγματι ἐκεῖ ποὺ κουβέντιαζαν, ὁ Συμεὼν φώναξε ξαφνικά: «Ἦρθε ὁ Χριστός», καὶ ἐκοιμήθη τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου.

Αἰωνία του ἡ μνήμη. Ἀμήν!

(*) Ἀσκητὲς μέσα στὸν κόσμο, τόμος Α', σελ. 349-351, ἔκδοση Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος», Μεταμόρφωση Χαλκιδικῆς, 2008. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

«Μία γυναίκα πέθανε και εὐωδίασε ὁ τόπος»

«Τέτοιους ἀνθρώπους θέλει ὁ Θεός!»*

Ἦταν κάποια γυναίκα πάμφτωχη σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας καὶ εἶχε τρία παιδιά.

Κατάφερε νὰ τὰ μεγαλώσει μὲ ἀπίστευτες στερήσεις καὶ δυσκολίες, ὅμως, μὲ μία **μοναδικὴ ἀξιοπρέπεια!**

Αὐτὴ, ἦταν ἡ κυρα-Βασιλική.

Πέθανε παραμονὴ τῆς Παναγίας τοῦ 1998. Τὴν ἐπόμενη μέρα, 15 Αὐγούστου, τὸ φτηνὸ φέρετρο μὲ τὴν σορὸ τῆς, ποὺ ἦταν πάνω στὴν καρότσα τοῦ μικροῦ ἀγροικοῦ ἡμιφορτηγοῦ τοῦ ἱερέα, κατευθυνόταν πρὸς τὸ Κοιμητήριο.

...Στὴν πορεία τῆς κηδείας, ἀκολουθοῦσαν μερικοὶ συγχωριανοὶ τῆς καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ βάσανα ποὺ εἶχε περάσει ὅσο αὐτὴ ζοῦσε, ὅταν, ξαφνικά, εὐωδίασε ὅλος ὁ γύρω τόπος: **χιλιάδες ἄνθη καὶ λουλούδια νὰ ὑπῆρχαν, πραγματικά, δὲν θὰ μύριζαν τόσο!**

Ὅλοι τους, παραξενεύτηκαν καὶ ἀπόρησαν. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν καμμία ἐξήγηση νὰ δώσουν γι' αὐτό.

Ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ τὴν συνόδευαν, ἦταν κι ἓνα πνευματικὸ τέκνο τοῦ μακαριστοῦ Πατρὸς Γέροντος Ἀμβροσίου Λάζαρη (1912-2006), χαρισματικοῦ Πνευματικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δαδίου.

Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες ἀπὸ αὐτὸ τὸ θαυμαστό, ἀλλά, γιὰ πολλοὺς ἀνεξήγητο γεγονός, πῆγε πρὸς τὸν θεοφώτιστο Γέροντα Ἀμβρόσιο αὐτὸ τὸ πνευματικὸ τέκνο, ἀναφέροντάς του τὸ ὅλο συμβάν. Πολὺ λακωνικά καὶ ἐπιγραμματικά, τοῦ εἶπε μονάχα ὅτι, «**μία γυναίκα πέθανε καὶ εὐωδίασε ὁ τόπος.**»

Αὐτό, μόνον.

Ὁ Γέροντας Ἀμβρόσιος, σπὴν ἀρχή, ἔμεινε σιωπηλός. Ἐπειτα, μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιό του, ἔμεινε γιὰ λίγο ἐκεῖ, καὶ μετὰ ἐπέστρεψε. Λέγοντας τὰ παρακάτω ἐξηγηματικά καὶ κατατοπιστικά λόγια:

«**Αὐτὴ, ἀγίασε! Καί, ξέρεις τὸν λόγο; Γιατί, ποτὲ στὴν ζωὴ τῆς, δὲν παραπονέθηκε! Τέτοιους ἀνθρώπους, θέλει ὁ Θεός! Γιὰ νὰ γεμίσει τὸν Παράδεισο καὶ νὰ κάνει τὴν Δευτέρα Παρουσία. Κατάλαβες;...**»

(* Μιχάλη Λεβέντη, Γέρον Ἀμβρόσιος Λάζαρης, σελ. 100, ἐκδοτικὸς ὀργανισμὸς «Π. Κυριακίδης», ἔκδοση γ', Ἰούνιος 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Φάρμακον ψυχῆς καὶ σώματος

Ἡ Θεία Κοινωνία θεραπεύει καὶ τὶς σωματικὲς ἀσθένειες*

Ἐπαλιές βιογραφίες τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κροστάνδης (1829-1908), ἀναφέρεται καὶ ἡ ἀκόλουθη περίπτωση θεραπείας μιᾶς ἠλικιωμένης γυναίκας, μετὰ ἀπὸ τὴν Θεία Μετάληψη.

- **Νὰ κοινωνήσετε, συνιστοῦσε ὁ π. Ἰωάννης, καὶ ὁ Κύριος θὰ σᾶς κάνει καλά.**

- **Εἶμαι πολὺ ἠλικιωμένη, ἔλεγε ἡ ἄρρωστη, καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσω νὰ γιατρευτῶ.**

- **Δὲν εἶναι δική μας δουλειὰ νὰ γνω-**

ρίζουμε τοὺς καιροὺς καὶ τὶς προθεσμίες τοῦ Θεοῦ, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

- **Κοινωνήσε στὸ παρελθόν, συμπλήρωσαν οἱ συγγενεῖς τῆς.**

- **Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, δήλωσε τότε ὁ Ἅγιος, κοινωνοῦσαν καθημερινά, κι ἐσεῖς δὲν θέλετε νὰ τὴν κοινωνήσετε τώρα, ποὺ ἔχει τόση ἀνάγκη;**

Τελικὰ ἡ ἄρρωστη κοινωνήσε καὶ πολὺ σύντομα γιατρεύτηκε.

(* Θαύματα καὶ Αποκαλύψεις ἀπὸ τὴν Θεία Λειτουργία, σελ. 142-143, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, ἔκδοσις β', Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 1997. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Κατά τοῦ φοβεροῦ πάθους τῆς Αὐτοδικαίωσης

20 ἄπλοι τρόποι πρακτικῆς ταπεινώσεως*

Μὲ κέντρο τὴν εὐλογημένην Αὐτομεμφία

1. Σὲ ξέχασαν; Δὲ σὲ πῆραν οὔτε ἓνα τηλέφωνο; • Δὲν πειράζει!... Καὶ προπαντὸς μὴν παραπονεῖσαι!...
2. Σὲ ἀδίκησαν; • Ἐξέχασέ το!...
3. Σὲ περιφρόνησαν; • Νὰ χαίρεσαι!...
4. Σὲ κατηγοροῦν; • Μὴν ἀντιλέγεις!...
5. Σὲ κοροϊδεύουν; • Μὴν ἀπαντᾷς!...
6. Σὲ βρίζουν; • Σιωπὴ καὶ προσευχή!...
7. Σοῦ ἀφαιροῦν τὸν λόγο; Σὲ διακόπτουν; • Μὴ λυπᾶσαι!...
8. Σὲ κακολογοῦν; • Μὴν ἀντιμάχεσαι!...
9. Σοῦ μεταθέτουν εὐθύνες τὰ παιδιὰ σου; Οἱ συγγενεῖς σου, οἱ δικοί σου οἱ ἀνθρωποι; • Μὴ διαμαρτύρεσαι!...
10. Θυμῶνουν μαζί σου; • Νὰ παραμένεις ἤρεμος!...
11. Σοῦ κλέβουν φανερά; • Κάνε τὸν τυφλό!...
12. Σὲ εἰρωνεύονται; • Νὰ μακροθυμεῖς!...
13. Δὲν ἀκοῦνε τις συμβουλές σου; Ἰδίως τὰ παιδιὰ σου; • Πέσε στὰ γόνατα καὶ κάνε προσευχή!...

14. Ἐκνευρισμὸς στοῦ ἀντρόγυνο; • Ἐσὺ φταῖς!... **Κι** ἐσὺ φταῖς!... Ὅχι ὁ ἄλλος!...

15. Ἐφταιξες; • Ζήτησε συγγνώμη!...

16. Δὲν ἔφταιξες; • Πάλι ζήτησε συγγνώμη!...

17. Ἐχεις ὑγεία; • Δόξαζε τὸν Θεόν!...

18. Ἐχεις ἀρρώστια; Ἐχεις καρκίνο, ταιλαπωρεῖσαι, ὑποφέρεις, βασανίζεσαι, πονᾷς; • Δόξαζε τὸν Θεόν!...

19. Γκρίνια, ἀνεργία, φτώχεια μέσα στοῦ σπίτι; • Νήστευσε!... • Ἀγρύπνησε!... • Κάνε προσευχή!...

20. Γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα προσευχή!... Πολλὴ προσευχή!... Πολλὴ προσευχή!... **Νηστεία καὶ προσευχή!...**

• διότι, «τοῦτο τὸ γένος, τῶν παθῶν καὶ τῶν δαιμόνων, οὐκ ἐκπορεύεται παρὰ μόνο μὲ νηστεία καὶ προσευχή».

* * *

Εἶθε, ἀδελφοί μου, νὰ ἀκολουθήσουμε ὅλοι μας, καὶ πρῶτος ἐγώ, τὶς ταπεινὲς αὐτὲς συμβουλές, καὶ νὰ εἴσθε βέβαιοι, ὅτι θὰ σωθοῦμε.

(*) π. Στέφανος Ἀναγνωστόπουλος, «Ἁγία Ἄννα», Τριμηνιαῖο περιοδικὸ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Ἄννης Κατερίνης, Α' - Β' Τρίμηνο 2013, Τεύχος 108ο. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ἐλκύει τὴν παρουσία τοῦ Ἀγγέλου μας

Ἡ Εὐχή τοῦ Ἰησοῦ*

«Νὰ ψιθυρίζουμε τὴν Εὐχούλα»

Νουθετεῖ ὁ Ὁδηγός, ὁ Γέροντας:
«Παιδί μου, νὰ λὲς τὴν προσευχή· νὰ μὴ ξεχνᾷς καθόλου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λέγε το, μνημόνευέ το· κι ἂν δὲν μπορῆς νοερῶς, πές το μὲ τὸ στόμα σιγανά, μὲ λίγη φωνούλα, νὰ ἀκούγεται ἡ προσευχή.

Δὲν θὰ τὴν καταλαβαίνεις στὴν ἀρχή, θὰ φεύγν ὁ νοῦς, θὰ γυρίζν ἐδῶ κι ἐκεῖ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ νὰ ἀργολογῆς ἢ νὰ σκέφτεσαι ὅτιδήποτε ἄλλο, εἶναι καλύτερα νὰ λέγεται ἡ Εὐχή. **Καὶ** ὁ πειρασμὸς

τὴν ἀκούει τὴν Εὐχή, ἀλλὰ κι ἓνας ἀδελφὸς δίπλα σου ὠφελεῖται, κι αὐτὸς ποῦ ἴσως νὰ σκεφτόταν ἓνα ἄσχετο πρᾶγμα. **Γι'** αὐτό, ὅταν ἐργαζόμεθα ἢ κάνουμε ὅτιδήποτε, νὰ ψιθυρίζουμε τὴν Εὐχούλα.

Ὅταν ἔλεγε τὴν Εὐχή μία κοπέλλα ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία, ἔβλεπε τὸν Ἄγγελό της δίπλα της. Ὅταν δὲν τὴν ἔλεγε, δὲν τὸν ἔβλεπε. **Αὐτὸ** τῆς ἔδωσε τὴν ὠθησι νὰ λέν τὴν προσευχή καὶ κατῶρθωσε νὰ τὴν λέν συνέχεια, γιὰ νὰ εἶναι ὁ Ἄγγελος [συνέχεια] δίπλα της».

(*) Γέροντος Ἐφραίμ Φιλοθεΐτου, Ἡ τέχνη τῆς σωτηρίας, Ὁμιλία Ζ', ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου, Ἁγιον Ὄρος, 2005. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

• Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 02 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
• Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail): mhangels@hsir.org • Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως: (+30) 22950 22582
• Τηλεαντίγραφο (FAX): (+30) 22950 22582 • Ἐκδίδεται σὲ διάφορες γλώσσες: βλ. www.hsir.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html • Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν • Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστοασία τοῦ πνευματικοῦ Πατρὸς μας τοῦ Σεβασμ. † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.